

En weer stap ik op de fiets naar het station.

We gaan wandelen vandaag en 'we' is letterlijk we, want ik krijg een vriendin mee die Coja heet. Het lijkt een mooie koude dag te worden met veel zon.

Onderweg moet ik een beetje uitkijken, want er zijn gladde plekken en ik haat uitglijden.

Ik heb met Coja afgesproken, een vriendin die ervaring heeft met meditatief wandelen. We ontmoeten elkaar op station Den Bosch.

We zitten in het buurtbusje naar Hank op een zonnige dag. Wat kun je het mooi hebben met dat fijnmazige Nederlandse openbaar vervoer. Het brengt ons precies waar we willen zijn.

Uit de buurtbus ga ik meteen collecteren. De buschauffeur had helaas geen wisselgeld, en de dames met de hondjes zeggen "mijn tijd zal het wel duren." En ik kan zwemmen." Het is werkelijk zo dat mensen hun hoofd in het zand steken. En komen dan met hun hoofd in het water terecht?

We scharrelen even naar boven de dijk op en nu zien we aan de ene kant de natuur, aan de andere kant eigenlijk ook, want er staan ook een soort griendbosjes. Ik verwacht dat daar de agrariërs op zullen duiken.

We doen samen een zee meditatie bij terp nummer zeven, op een punt waar rechts water uit de polder via een recht kanaal wordt aangevoerd, en dan door de dijk gezet door een gemaaltje, en dan links gaat het water kronkelend verder. Meditatie-ervaring: Ik zat op een duin aan zee en toen ik me voorstelde dat die zee helemaal tot hier kwam, werd ik me erg bewust dat ik gelukkig op een dijk zat zodat het water niet tot aan mijn voeten kwam. Ik werd bijna nat gespat door de golven van de branding, alsof ze bij mij kwamen.

Toch moeilijk voor te stellen dat dit de kustlijn zal zijn. Raar idee, veel verbeeldingskracht nodig. Bij mij helpen die geur en het geluid wel een beetje, maar niet genoeg. Ik kan het me nog steeds niet echt voorstellen.

Dat was zee meditatie bij terp nummer zeven. Even verderop zien we beversporen. Coja vertelt over bevers die een hele appelboomgaard omknaagden – plaagdieren worden het, die bevers.

En het geluid van de klokken van Hank, op 5 km afstand door de grote leegte. Geluid komt mooi door in dit stille land.

We maken ons eigen bankje van plastic vuilniszakken en een sjaal en zitten nu op de dijk. Met je rug naar de zon en de agrariërs, en het uitzicht op de biesbosch. Mooi contrast.

Hoe komt deze woonboot in zijn eigen vijvertje, aan de rand van dit mooie natuurgebied? Want zo te zien kan die daar niet naartoe zijn gevaren.

We zitten bij een trekveer. Zo stil als nu is het niet vaak. Alleen de lage brom van een verre helikopter en de waterkabbeltjes.

De 78-jarige hardloper, die gelukkig net een aan het wandelen was, wilde wel stilstaan voor ons en vertelde een heel verhaal over hoe hij altijd in het waterbeheer had gewerkt. Hij zei: "Nou, een halve meter dat kunnen we wel aan, twee of drie meter zeespiegelstijging daar moeten we nog maar even niet te hard over nadenken." Maar wel een heel goed geïnformeerd iemand, die zei aan het eind van het gesprek: "Ga toch maar rustig slapen vannacht, dames."

Nu zien we Werkendam aan de horizon, duidelijk werken ze daar, want het zijn niet de kerktorens die het dorp aankondigen, maar allemaal kranen. Hier een dame die zonder veel vragen te stellen over de Stichting meteen een bedrag doneert via de QR code, opmerkelijk dat mensen dat doen.

We vinden een bus die ons per ongeluk maar gratis naar Sleeuwijk tol Oost dan wel station Gorinchem brengt. Coja gaat van bus naar snelbus naar Utrecht, voor haar de beste optie, en ik ga van de bus naar trein naar trein, ook nice. Verlang naar een warm bad.